

Mélységből magasságba

Időpont: 1966. április 3. Virágvasárnap

Helyszín: Győr - Öregtemplom

Oltári ige: Máté 21,1-9

Igehirdetési alapige: Filippi 2,5-11

Énekek: 191; 196.

*Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is,
Aki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel
egyenlő,*

*Hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlónvá lévén;
És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén
haláláig, még pedig a keresztfának haláláig.*

*Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt, és ajándékoza néki oly nevet, amely minden név
fölött való;*

*Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és föld alatt valóké.
És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.*

Virágvasárnap története elsősorban történet. Ebben a felolvasott szentírási szakaszban, ami e mai vasárnapra igehirdetésül ki van rendelve, édes-kevés a történet. De csak az gondolkozik így, aki nem veszi figyelembe azt, hogy sokféleképpen lehet egy történetet leírni, vagy elmondani. Van eseménytörténet, oknyomozó- és szellemtörténet. Az eseménytörténet azt mondja el, ami megtörtént; az oknyomozó azt tudatja, hogy miért történt, ami történt, a mai ige pedig virágvasárnap szellemtörténeti leírása. Megrajzolja Jézus útját a mélységből a magasságba. Feleslegesnek tartja azt, hogy a filippibeli gyülekezetnek külön is emlékeztetése idézze azokat, amik virágvasárnapján történtek. Feleslegesnek tartja, hogy a virágvasárnapi történetnek emberi vonásait, eseményeit írja le. Jézus útjáról írja, de nem Jézusnak virágvasárnapi bevonulását a bethfagéi úton át, hanem élete útját a magasságból a mélységbe és a mélységből a magasságba.

1./ Megüresítette magát.

Három pontba vagyok kénytelen összesűríteni és leszűkíteni a hatalmas himnusznak egész tartalmát. Az első: Jézus megüresítette magát. Egész földi élete megüresítés volt.

Otthagyta a mennyet, lejött a földre. Otthagyta az angyalokat és vállalta az embereket. Lemondott földi egzisztenciájáról, ácsmesterségéről és inkább választotta a vándortanító fárasztó útját és munkáját. Otthagyta otthonát, családját, idegenek és tanítványai között élt. De nem ez volt igazi megüresítésének története. Ezek külső körülmények csupán. Elvették becsületét is. Nagyétkünek, részegesnek csúfolták. Elvették szabadságát, megbilincseltek, áldott kezét béklyóba verték. Hívei, tanítványai is cserbenhagyták. Pribékek megostorozták, keresztre feszítették. Fiatalon halt meg s kereszten pusztult el. Ruháját is elvették, megosztottak rajta. Nem maradt mása, csak Istene és a kereszten még Ő is elhagyta. Mindezeket nemcsak tűrte, hanem vállalta, akarta is.

Aki olvasta Jézus szenvedéstörténetét, az tudja, hogy a szenvedést nemcsak vállalta, mindezt akarta is. Így fejezi ki ezt a mai szentlecke: „...*önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl*”. Lemondott a 12 sereg angyal védelméről, kik őt állottak a Gecsemáné-kertben mellette. Ezt nem látta senki, csak Ő. Senki nem számolt vele, csak Ő. Ellenségei is csak a mellette lévő tanítványokkal számoltak. 12 sereg angyal lábhoz tett fegyverrel várt a kiadandó

parancsra: „Indulj!” vezényszavára. Júdás, a katonák, a pribékek hanyat-homlok menekültek volna erre a diadalmas Jézus elől. Ő erről is lemondott. Nem volt könnyű, mégis megtette. Lemondott nemcsak a 12 sereg angyal védelméről. Lemondott Péter védelméről is. Őt ne védelmezzék meg karddal azok ellen, akik fegyverrel és erőszakkal jönnek elfogására!

Így volt ez a kereszten is. Ellenségei azt kiáltották feléje: Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről és mutasd meg hatalmadat, akkor hiszünk benned! És ő e kiáltásra sem szállt le a keresztről. Neki nem lett volna lehetetlen meggyötört testét kiszabadítani. Átszögezett kezeiben is volt még annyi erő, hogy letépje magát a keresztről, leszálljon a keresztről s erős kezeivel kirántsa a földből keresztjét és szétüssön vele azok között, akik csúfolták, gyalázták a kereszt alatt. Mégsem szállt alá a keresztről. Megüresítette magát.

Még nem jött el az Ő órája, többször mentette meg magát. Nem tudom, bibliaolvasásod folyamán észrevetted-e már, hányszor akarták elfogni ellenségei. Egyszerűen eltűnt előlük. Tört vetettek ellene s eltűnt előlük, nem tudták elfogni. Amikor a kenyér csodája miatt királlyá akarták választani, eltűnt előlük, mert még nem jött el az Ő órája. Mikor azonban eljött az órája s életére törtek, ottmaradt, hogy megüresítse magát. Jöhetett a kedves tanítvány, Péter és mondhatta neki: „*Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te véled.*” (Mt 16,22). Ott állottak mellette azok, akik szívesen áldozták volna fel érette életüket, mégis elindult Jeruzsálem felé. Tedd hüvelyedbe, Péter, kardodat, mondta - tehát letétette az Őt védelmező Péter kardját és megengedte, hogy tanítványai elmeneküljenek a Gecsemáné-kertből.

Ez az, ami úgy imponált Pálnak, hogy ő is megüresítette magát s otthagyt a előkelő állását, az egyházban viselt fényes, előkelő tisztségét, lemondott fényes politikai megbízatásáról. Mindezt Jézusért tette. Mikor Pál arra gondol, hogyan üresítette meg magát Isten egyszülött Fia, a világ és a föld Ura, Akit az emberek keresztre feszítettek, akkor tudott csak igazán, szíve mélyéből hálát adni s így írni: „*önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén ...*”

2./ Engedelmes volt.

A másik, amit Pál világosan lát, és amiért tisztelettel és mély hódolattal áll meg Jézus szenvedése előtt, az, hogy Jézus engedelmes volt. Jézus nemcsak úgy szenvedett, hogy azt eltűrte, hanem úgy, hogy akarta is azt.

Igaz, hogy Őt az írástudók és farizeusok féltékenysége ölte meg és vitte a keresztfára, mégis, ami a kereszten történt, az nem csupán az erőszak eseménye volt. Nem, ez Jézus engedelmességi lépése is volt! Módja lett volna nem menni Jeruzsálembe és elkerülni a nagypénteki tragédiát. Senki nem tett volna érte szemrehányást Jézusnak, inkább mindenki azt mondotta volna: bölcsen és ésszerűen próbálta meg elkerülni azt, ami már úgyis ott volt ellenségei szíve mélyén. Nem lehet meg nem látni, hogy a féltékenység önkényének áldozata lett, és mégis önkéntes engedelmességet tanúsított. Az idegen akarattal párosult saját akarata is.

Nem tudom elég világosan tudtam-e érzékeltetni, mi a különbség a kettő között: más az, ha valami azért történik velem, mert a szembenálló hatalomnak nagyobb hatalma van és más az, mikor a kínos halált, sorsot én magam akarva keresem.

Jézus lelkileg azonosítja magát bírával és hóhéraival is. Nem volt könnyű ez az engedelmesség! Gondolj csak arra, amikor a kereszten az elvi engedelmességet gyakorlatilag kellett valóra váltani, az elhagyatottság keserű kiáltása hangzott el akkor ajkáról: „*Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet?*” (Mt 27,46). Mégis azonosította magát Isten váltságakaratóval, engedelmeskedve annak.

Nemcsak nagy dolgokban volt hajlandó életét kockára tenni és feláldozni, de életének kicsiny, apró-cseprő, jelentéktelen dolgaiban is engedelmességi lépéseket tett. Ehhez igen nagy akaratra volt szükség. Virágvasárnapján nem szabad elfelejtkezni arról, hogy az az ünneplés, mely bevonulásának nagy ünnepe volt, s amely egyúttal diadalmas ünnep is volt Jézus számára, az is engedelmességi lépés volt Tőle.

Olvasd csak el Máté evangéliumából a Jeruzsálembe való bevonulás dicsőséges történetét! Az Olajfák-hegyén mindenki Hozsannával és Hallelujáh-val fogadta - és Jézus sírva fakadt. Nem magát sajnálta és sajnáltatta: népét siratta, mely keresztre fogja feszíteni Őt, mert megvakították a vak vezetők. Mégis végigcsinálta.

Nemcsak ilyen döntő jelentőségű eseményekben engedelmeskedett. Egész életében így viselkedett. Gazdag volt a mennyben – szegény lett a földön, lejöve a mennyből. Angyalok himnusza vette ott körül s itt azt mondták szemébe: ördög van benne! Virágvasárnapon Hozsannával magasztalták s pár nap múlva „Feszítsd meg!”-et kiáltottak feléje. Minden bűnünket magára vette és csodálatosan hordozta és az Ő igazságát nekünk adta. Nem volt ez könnyű számára, az bizonyos.

Az Olajfák-hegyén sírva fakadt, mégis végigcsinálta. Nem volt könnyű. Aki ezt könnyűnek gondolja, az elfelejti, hogy Jézus valóságos ember is volt. Ez is az Ő megaláztatásának történetéhez tartozik. Ezért nem tudta túltenni magát mindazon a sok testi-lelki kínzáson, amely neki előre megjelentett szenvedése mellett is gyötrelmet jelentett.

3./ Felmagasztaltatott!

A harmadik tétel ez: Felmagasztaltatott! Jézust felmagasztalta Isten. Kihozta Őt a halálból. Egyben kell látnunk nagypéntek keresztjét, húsvét feltámadását, áldozócsüdtörtöki mennybemenetelét és az utolsó ítéletet, amikor a Jézus nevére minden térd meghajol, mennyieiké, földieké és föld alatt valóké. Isten kihozta a halálból. Angyalok állnak díszőrséget sírja mellett. Szabadítóként jelent meg az elkárhozottak világában is. Emberek ezrei tértek meg és nagypéntek után eljött húsvét, pünkösd is.

A virágvasárnapi történet Jézus ünneplése. Érzékeltetni próbálja velünk, ami majd egyszer be fog következni, amikor majd nem alázatosan fog bevonulni, hanem mint győztes fog jönni, ítélni élőket és holtakat. Ami virágvasárnapon történt, az múlt, történelem, de az, ami az utolsó ítéletkor történni fog, az még előttünk áll.

Mi már többet tudunk, mint a virágvasárnapi tömeg. Mi tudjuk, hogy Jézus azért vállalta engedelmesen a virágvasárnapi ünneplést, mert szerette az Atyát s ebből a szeretetből vállalta engedelmesen az ünneplést is, meg a kereszt szenvedését is. Ezért fogadja el a szeretetet, a Hozsannát, pedig tudta, hogy négy nap múlva ugyanazok az ajkak „Feszítsd meg!”-et fognak kiáltani. Elfogadta a virágokat, pedig tudta, öt nap múlva tövis marad a virágból. Elfogadta a szőnyeg helyett leterített ruhákat, pedig tudta, öt nap múlva mezítelenre fogják vetkőztetni.

Testvérem! Mit hozol te virágvasárnapján Jézus elé? ... A virágok elhervadnak, csak tövisek maradnak belőle. Az ünneplő tömegek zengése elcsendesedik és átváltozik a gyűlölet „Feszítsd meg!”-évé. De mikor te borulsz le előtte a kétkező Tamással és vele együtt azt mondd a kereszt felé menő Jézusnak: Én Uram és én Istenem! – ez az a jó illatú virág, amit Jézus keres a szívben, ami nem hervad el. Tudjuk, hogy Jézus szeret. Tudjuk, hogy nekünk is szeretnünk kell Őt. Tudom, hogy szerethetem Őt.

Ámen.

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, drága Megváltónk! Tudjuk, Neked nem kell virágot hozni, hiszen minden teremtetett virág a földön Neked illatozik, a legkisebbtől a legnagyobbig. Neked nem kell Hozsanna-kiáltás sem, mert mindig hamis hangzású pénz az, melynek nincs valutáris értéke. Neked nem kell az, amit magunktól megtagadtunk, hogy szőnyegként lábaid alá terítsünk. Olyan szőnyeget, amelyen csak a szamarak jártak, mikor Te alázatosan ültél a szamár hátán. Kérünk, bocsásd meg minden nagyhangú örömünket, minden képmutatásból mutatott szeretetünket. Irgalmazz nekünk! Bocsásd meg minden tartalom nélküli hódolatunkat, üresen hangzó ünnepi kiáltozásainkat. Segíts, hadd boruljunk le Előtted és hadd adjuk meg Neked azt, amit Te keresel, nem elhervadó virágot, elszálló kiáltást, elrongyolódó szőnyeget, hanem dobogó piros szívet!

Jövel, Uram Jézus! Ki jöttél, jössz és várunk, mert tudjuk, hogy jössz és jönni fogsz.
Ámen.

Oltár előtti imádság:

Úr Jézus Krisztus, Te mindent odaadtál érettünk: a mennyet és egész életedet is. Könyörgünk, taníts meg mindent odaadni Neked boldog örömmel, szeretettel és kérünk, szenteld meg ajándékunkat, töröld le adott pénzünkről azt a sok bűnt, ami reá tapadt és használd! Szenteld meg, amikor a Te szent céljaidra használják, hadd legyen abból dicsőség, hervadhatatlan virágot szóró hozzád térésünk.

Ámen.